

L'adolescència, ai!

GRISELDA OLIVER I ALABAU

Els estius d'adolescència són els que recordem amb més enyor. I també amb més il·lusió, perquè justament van ser els moments en què vam començar a formar-nos, a descobrir-nos a nosaltres mateixos i a posar les bases per al nostre camí futur. I això és el que també fa la protagonista de la primera novel·la que ha escrit Miquel Verdaguier i Turró, *Nadine*, nom que equival també al títol del llibre. *Nadine* és, doncs, la història d'una estudiant de batxillerat que s'ha d'enfrontar als reptes que la vida li planteja, com la mort d'un ésser estimat o el descobriment de la identitat sexual. És a dir, aquell moment en què deixes la teva infància enrere i comences a preguntar-te el perquè de la pròpia existència.

Ambientada a mig camí entre Palamós i Calella, l'obra no és una història lineal de principi i fi, sinó que comença *in medias res*, en un dels moments crucials a què Nadine haurà de fer front, la mort d'un ésser proper,

quan ja és una noia que està en plena època de formació. La protagonista ens explica què sent, com ho sent i, quan pot, per què creu que ho sent.

Dividida en tres parts i un epíleg, l'obra, que es presenta com un diari de les experiències que viu Nadine al llarg d'un any, està farcida de reflexions, diàlegs que manté la protagonista amb gent del seu entorn i amb si mateixa. La novel·la parteix de la idea que l'adolescència és el moment en què ens enfrontem a la reflexió de la pròpia existència. I és aquí on entra l'aportació de l'autor, Miquel Verdaguier, doctor en Filosofia per la Universitat de Girona:

La novel·la parteix de la idea que l'adolescència és el moment en què ens enfrontem a la reflexió de la pròpia existència

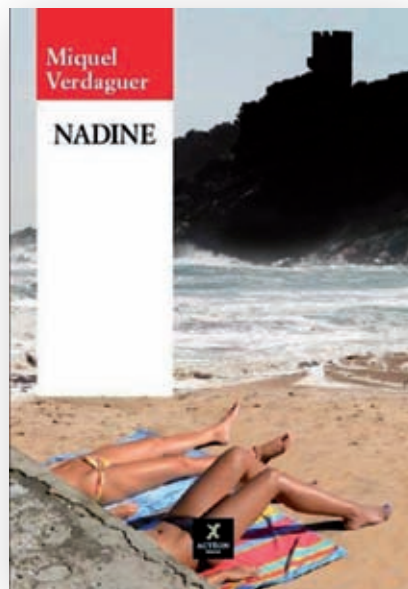
de sang i fetge explicada en un to desenfadat i còmic mentre es van succeir escenes grotesques, esbojarrades, barroeres, excessives però al mateix temps àgils i divertides que et fan desitjar que el llibre no s'acabi, a risc de deixar delmada la població del Pla de l'Estany.

Miquel Aguirre, historiador banyolí amb residència a Sant Feliu de Guíxols, aconsegueix amb la seva tercera novel·la una obra rodona que ha de fer forat entre els amants de la novel·la negra, de la mateixa manera que va seduir la jove editorial Llibres del delictes per publicarla. Una obra diferent que sorprèn sobretot els qui no coneixen la conya marinera que s'amaga darrere de l'autor, seriós de façana, però amb una vena còmica que és una pena que la ràdio no acabés

d'aprofitar. I és que ja s'ha escrit que és cosa molt seriosa aconseguir fer riure.

El Quimet de la portada del llibre que ens retrata Floren Morante, el dissenyador, és un torner prejubilat, amargat per la dona, la filla i el gendre i pels antics companys de feina, que té només l'hort, el bar i l'amistat del seu cosí per desfogar-se i anar fent. Un home normal, colpejat per la crisi i per la vida que només aspira a no tenir problemes. Per això i només per això es pot entendre que, quan troba un mort a l'hort, pensi en les hores perdudes a comissaria i en les preguntes que li caldrà respondre, per prendre la decisió d'enterrar-lo com si això fos el més normal del món.

La intervenció del cosí barrut i la idea de demanar rescat per un segrest a

VERDAGUER I TURRÓ, Miquel **Nadine**

Acteón Editorial. Granollers
2014

en l'obra es mesclen els sentiments de la protagonista amb una certa reflexió filosòfica que pot resultar molt interessant al lector, però un pèl forçada per a una estudiant que tot just s'està formant i descobrint-se.

la família caciquil del mort enterrat fan volar la imaginació de l'autor, que ens fa voltar pel Pla de l'Estany presentant personatges barroers, amorals, inversemblants però ben reals, enmig d'un clima d'una violència descarnada i menjars pantagruèlics que ens porta a un final sorprenent, que et deixa ganes que els personatges tinguin llarga vida i altres novel·les per poder-se desenvolupar i acabar de consolidar el que Quim Fernández va definir, en la presentació del llibre a Girona, com «la manera banyolina de matar». Tot queda en mans de Miquel Aguirre, el Tarantino del Pla de l'Estany, com l'ha batejat l'escriptor Josep Pastells. Un llibre divertit, ben escrit, amb un llenguatge ric, una novel·la molt negra per no parar de riure.